

De Rechtbank van Eerste Aanleg, zitting houdende te Veurne, Provincie West-Vlaanderen, elfde kamer, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis verleend :

IN ZAKE VAN HET OPENBAAR MINISTERIE.

T E G E N :

, zoon van , zonder beroep, geboren te op
 , wonende te ;
 , zaakvoerder, geboren te op
 , wonende te

beklaagden, niet-verschijnende, hebbende als raadsman Mr
 , advocate te

Not.nr.

Beklaagd van:

De eerste en de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek.

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 §1-1° (en §3), 146-1°, 146-9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 §1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk

zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken. in casu

1. door op het terrein, gelegen te _____ en kadaster gekend
onder _____ in eigendom toebehorende aan de eerste en
de tweede

- het reliëf te hebben gewijzigd door ophoging van het terrein met circa 1 meter
- een betonnen keermuur te hebben aangebracht
- een sierviiver te hebben aangelegd

te _____ op niet nader te bepalen data in de periode gaande van 01.05.2000
tot 29.11.2001.

2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben
te _____ in de periode gaande van 29.11.2001 tot de uitvaardiging van het
bevel tot dagvaarding zijnde 11.02.2003.

- - -
- -

Gelet op het tussenvonnis van deze rechtbank in datum van 26 september 2003 waarbij de heropening van de debatten werd bevolen.

Gezien de overige stukken van de rechtspleging.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn eis.

Gehoord de beklaagden in hun verdedigingsmiddelen, voorgedragen door Mr _____ loco Mr _____ in toepassing van de wet van 29 juni 1964 de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling vragend.

NOPENS DE STRAFVORDERING.

BETREFFENDE DE TENLASTELEGGING A

Uit het strafbundel blijkt dat beklaagden zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen een reliëfwijziging doorvoerden, een betonnen keermuur aanbrachten en een siervijver aanlegden.

Wat betreft het verzoek van beklaagden tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

Overwegende dat de algemene voorwaarden in hoofde van beklaagden vervuld zijn om te genieten van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling, namelijk:

- zij hebben nog geen veroordeling opgelopen tot een criminele straf of tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van méér

- dan zes maanden;
- de feiten hen ten laste gelegd zijn niet van die aard dat hen een straf dient opgelegd van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf;
- de feiten hen ten laste gelegd zijn bewezen;
- beklaagden hebben hun instemming betuigd met de opschorting van de uitspraak van de veroordeling en tekende daartoe op het zittingsblad;

Gelet op het gevaar voor sociale declassering van beide beklaagden, kan hen de gunst van de opschorting verleend worden, dit voor een duur zoals hierna bepaald.

BETREFFENDE DE TENLASTELEGGING B

Beklaagden hielden de toestand omschreven onder de tenlastelegging A in stand tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding zijnde 11.02.2003.

Artikel 7 van het decreet van 04 juni 2003 (B.S. 22.08.2003 - inwerkingtreding op 22.08.2003) voegt aan artikel 146 van het decreet van 18.05.1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening een derde en een vierde lid toe.

Het nieuwe artikel 146, 3° lid van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening voert een strafuitsluitingsgrond in voor het misdrijf van instandhouden van inbreuken zoals bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in ruimtelijke kwetsbare gebieden, voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voor zover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Ingevolge art. 2, lid 2 Swb wordt een nieuwe wet die een strafuitsluitingsgrond invoert met terugwerkende kracht toegepast voor zover deze wet niet het onbetwistbaar oogmerk heeft die strafuitsluitingsgrond niet te zien toepassen op de onder de oude wet gepleegde misdrijven. Dit oogmerk blijkt ter zake noch uit de tekst van de wet, noch uit het stelsel van de wet. Uit de parlementaire besprekingen en het tot stand gebrachte handhavingsbeleid volgt integendeel dat het inzicht van decreetgever omtrent de strafwaardigheid van het feit gewijzigd is.

Daar de inbreuken niet vallen onder de uitzonderingsvoorwaarden van het (nieuwe) derde lid van art. 146 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening is de tenlastelegging onder B dan ook niet langer strafbaar.

NOPENS DE HERSTELVORDERING.

Op 22.05.2003 verwierven beklaagden een regulariserende stedenbouwkundige vergunning van de Minister van Ruimtelijke Ordening.

Bij brief van 9 juli 2003 aan de procureur des konings te Veurne liet de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur weten dat hij zijn (herstel)vordering niet langer handhaafde.

Gezien artikelen : 100 van het Strafwetboek;
art. 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 146-9°lid, 147, 148, 149 en 204 decreet dd. 18.05.1999 (BS 08.06.1999),
art. 3, 5 en 6 wet 29.06.1964, gewijz. tot op heden,
art. 28 en 29 w. 1.8.1985;
art. 1 Wet van 5 maart 1952, laatst gewijzigd door de Programmawet van 24 december 1993;
art. 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935, art. 182, 189, 190, 191, 194 van het Wetboek van Strafvordering door de heer Voorzitter aangeduid;

Om deze redenen, **DE RECHTBANK**, rechtdoende op tegenspraak,

Verklaart de tenlastelegging sub litt. A in hoofde van de beklaagde
bewezen.

Verleent hen de gunst van de **GEWONE OPSCHORTING** van de uitspraak van veroordeling voor een termijn van **DRIE JAAR** vanaf heden.

Spreekt de beklaagden **VRIJ**
van de verdenking sub litt. B hen ten laste gelegd.

en veroordeelt hen solidair tot de kosten, berekend en vastgesteld samen op honderd euro en twintig cent, ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen feiten meer elk een vergoeding van vijftwintig euro.

Stelt vast dat de herstellvordering niet langer gehandhaafd wordt.

Aldus gewezen en uitgesproken in het Justitiepaleis te Veurne op negentien december tweeduizend en drie, alwaar aanwezig waren :

mer,
Griffier.

Alleenzetelend rechter, Voorzitter van de elfde ka-
Substituut-Procureur des Konings en